

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 255/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť T. L., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 131/2007 z 22. augusta 2007 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. L. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2007 doručená sťažnosť T. L., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho práva podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6

ods. 1, čl. 13, čl. 14 a podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 131/2007 z 22. augusta 2007 a jemu predchádzajúcim postupom. Svoju sťažnosť sťažovateľ doplnil na základe výzvy ústavného súdu dvomi podaniami doručenými 4. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 79/2006 z 15. februára 2007 uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní osem rokov nepodmienečne a pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do I. nápravnovýchovnej skupiny.

Na základe odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „prokurátor krajskej prokuratúry“) rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 131/2007 z 22. augusta 2007, ktorým uznal sťažovateľa za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, zároveň sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov a pre výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že sa nevie stotožniť s rozsudkom krajského súdu predovšetkým so zmenou právnej kvalifikácie jeho skutku na trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, pretože podľa neho *„nezodpovedá skutočnosti a situácii kritického dňa: 05. 04. 2003, nakoľko mojím úmyslom rozhodne nebolo nebohého - poškodeného úmyselne zabiť, ani zavraždiť“*.

Krajský súd podľa sťažovateľa pri rozhodovaní v tejto veci nezobral do úvahy *„nečakanú skratovú situáciu“* a skutočnosť, že on bol napadnutý poškodeným, ktorý

ho zranil a len „odvracal nečakaný zákerný útok nebohého“. Sťažovateľ pripúšťa, že sa bránil neprimerane, avšak s nožom poškodeného, ktorý mal prichystaný na neho.

Porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že „ani v prípravnom konaní a ani pred súdom nebol ničím a nikým bezpečne preukázaný údajný úmysel § 219 Tr. zák. V tomto ohľade sa jedná o nedostatočné skutkové zistenia, najmä niet žiadneho relevantného dôkazu na prijatie súčasnej a za vinu mi kladenej právnej kvalifikácie podľa § 219 Tr. zákona, ktorý by mal podklad a oporu v zákone“.

Krajský súd podľa sťažovateľa svoje rozhodnutie založil najmä na „predsudkoch a určeníach vopred. Respektíve svoje rozhodnutie opieral iba o odvolanie prokurátorky a znalecký posudok znalkyne? Ktorý sám o sebe je značne pochybný a nejednoznačný, miestami si odporuje a rozhodne ho nemožno uznať za objektívny a kvalifikovaný. Tvrdenie v závere rozsudku si odporuje nemajú istý a ani zákonný podklad, navyše je tento posudok vyhodnocovaný jednostranne so zjavným zámerom v môj neprospech. Dôvodne preto možno namietat nesprávnosť posudku ako aj činnosť znalcov v tomto“.

Z obsahu uvedeného rozsudku podľa sťažovateľa je zrejmé, že v konaní došlo aj k porušeniu „§ 2 ods. 10 ods. 14 ods. 7 Tr. por.“, pretože krajský súd postupoval jednostranne v jeho neprospech, nezaoberal sa skutočnosťami a okolnosťami svedčiacimi v jeho prospech a uznal ho za vinného z ťažšieho a prísnejšieho trestného skutku napriek tomu, že „údajný a za vinu mi kladený úmysel § 219 Tr. zák. nebol ničím preukázaný“.

Vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ poukázal taktiež na skutočnosť, že bolo vydané na podklade skutkového stavu, ktorý bol zistený okresným súdom. Krajský súd v uvedenom konaní nevykonal žiadne dokazovanie a svoje rozhodnutie, ktorým zmenil rozhodnutie okresného súdu v jeho neprospech, oprel len o odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry. V tejto súvislosti bol podľa sťažovateľa postup krajského súdu v rozpore so zásadou bezprostrednosti.

Podľa sťažovateľa je postup a rozhodnutie krajského súdu „v zrejmom rozpore s procesnými zárukami, ako aj právami obhajoby. Navyše je tak značne porušená zásada rovnosti strán v konaní pred súdom § 2 ods. 14 Tr. por.“. Pri rozhodovaní podľa neho krajský súd nemohol vychádzať zo skutkových zistení okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie, lebo závery uvedené v jeho rozsudku sú rozdielne. Rozsudok krajského súdu z 22. augusta 2007 považuje sťažovateľ za neobjektívny a nespravodlivý.

Na základe uvedeného sťažovateľ namietal, že v uvedenom konaní došlo postupom a rozhodnutím krajského súdu k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a podľa čl. 17 dohovoru. Ústavnému súdu sťažovateľ navrhol, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 3 To 131/2007 z 22. augusta 2007 zrušil „a aby dal pokyn na spravodlivé došetrenie veci“. Sťažovateľ taktiež požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a podľa čl. 17 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 131/2007 z 22. augusta 2007 a jemu predchádzajúcim postupom.

Podstata argumentácie sťažovateľa spočíva v tom, že krajský súd v uvedenej veci nemohol dospieť k odlišnej kvalifikácii jeho skutku, pretože nevykonával žiadne dokazovanie, čo znamená, že rozhodoval len na základe skutkového stavu zisteného okresným súdom, ktorý pri posúdení skutku dospel vo svojom rozhodnutí k odlišnému záveru.

Podľa § 566 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) dovolanie podľa tohto zákona možno podať len proti rozhodnutiam, ktoré nadobudli právoplatnosť po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich v sťažnosti označených práv, je vo vzťahu k jeho námietkam vzťahujúcim sa k právu na spravodlivé súdne konanie (nesprávna kvalifikácia jeho skutku

v rozhodnutí krajského súdu) účinným a dostupným prostriedkom nápravy väd konania (resp. rozhodnutia), ktorými s'ťažovateľ svoju s'ťažnosť odôvodnil, dovolanie, prostredníctvom ktorého mohol uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v ústavnej s'ťažnosti a o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť najvyšší súd ako dovolací súd.

Vzhľadom na uvedené bolo preto potrebné s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a vzhľadom k tejto skutočnosti bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2007